

CHYSTÁME SE NA STOCKHOLM

Červen 1954 ve Švýcarsku: Československo prohrálo v prvním utkání mistrovství světa v kopané s dvojnásobným mistrem světa Uruguayí 0:2. Druhým naším soupeřem bylo Rakousko. „Změníme systém hry. Vsadíme všechno do útoku. Nad Rakouskem musíme vyhrát!“

S Rakouskem jsme prohráli 0:5 a vrátili jsme se domů. Mistrovství světa pokračovalo bez nás. Ukázalo se, že naše mužstvo útočně už ani nedovede hrát. Dva roky jsme úporně cvičili obranný systém. S ním jsme si vydělali postup do Švýcarska, když jsme však proti Rakousku začali myslet jen na útok a zapomněli na zesílenou obranu, bylo zle.

Letos se chystáme, a s námi dalších patnáct nejlepších mužstev světa, na cestu do Švédska. V bojích o postup mezi posledních šestnácti jsme vyřadili Wales 0:1 a 2:0 a mužstvo NDR 3:1 a 4:1 (Wales vyhrál doma nad NDR 5:1, ale v Lipsku prohrál 2:3).

Už švýcarské mistrovství ukázalo, že světová kopaná se osvobozuje od ztrnulého, ortodoxního systému WM. Nejlepším mužstvem mistrovství bylo nesporně Maďarsko, třebaže nakonec prohrálo ve finále s Německou spolkovou republikou 2:3. Obohatilo soudobý systém hry novým, útočným pojetím, vtipem, fotbalovou krásou. Základní postavení hráčů zůstalo stejné. V útočné řadě charakteristické dvojité W a v obranných řadách M, avšak zejména útočníci spolu s dvěma záložníky měnili často svá místa. Zdálo se, že praktikují přímo signálový systém hry, který byl až do té doby znám jen v košíkové. Vše se také často stávalo, že Maďaři své branky ani nestříleli, ale doslova míče do branky zavěšovali s takovou jistotou, jako košíkáři do koše. Přesná hra maďarského mužstva už začínala ovšem od obránců, jejichž míče bývaly povětšinou nikoliv odkopem, ale zpracovanou přihrávkou. Příklad Maďarů táhl. Snad jen s výjimkou nás, Angličanů a Skotů bylo možno pozorovat, že mužstva opouštějí ortodoxní, netvořivý WM systém.

Svým přesvědčivým vítězstvím proti národnímu teamu NDR v Lipsku (4:1) si zajistilo naše národní mužstvo cestu do Švédska na mistrovství světa. Odchod našeho mužstva z hřiště byl skutečně radostný – na snímku vidíme našeho Borovičku a Nováka.

FOTO ZENTRALBILD

K největším překvapením loňského roku patřily proto výsledky anglického a skotského národního mužstva. Země, které byly kolébkou světové kopané, se nemohly v poslední době zbavit toho tvrdého, nehezkého a nakonec i neúspěšného pojetí hry, kde vymizely vtip a improvizace. Nyní však tento oříšek rozlouskly více než dobře a ve Švédsku budou patřit k nejvážnějším favoritům. Po prvé se mistrovství světa zúčastní i mužstvo Sovětského svazu. Jeho dosavadní výsledky jsou dost kolísavé, ale odborníci hodně věří fyzické formě mužstva, která bude hrát v tak těžké soutěži velkou úlohu.

A jak je to s námi? Jaký pokrok jsme sami udělali za uplynulá čtyři léta?

Zavrhli jsme šablonu na vyložení obranný systém. Vzpomněli jsme si na to, že se u nás hrávala radostná a dobrá kopaná a zkusili jsme zase dávat branky. Šlo to. V roce 1956 jsme dokázali vyhrát ve Švýcarsku 6:1 a v Budapešti nad Maďarskem 4:2 po výborné hře celé útočné řady. Celková bilance roku 1957 je také úspěšná, ale nelze ji přeceňovat. Ze sedmi utkání jsme pětkrát vyhráli.

Proto můžeme právem mluvit o pokroku v naší kopané. Před čtyřmi lety byla celková situace rozhodně daleko horší. Píplali jsme se jen s jediným reprezentačním mužstvem. Za ním nestálo takřka nic. Bylo to období, kdy u nás vrcholil nepochopitelný nezájem o fotbalové mládí, dorost a žactvo. Dnes můžeme stavět na stejnou úroveň výsledků národního mužstva i úspěchy našeho dorostu a Lvičat. Léta fotbalového hazardu jsou za námi.

V mužstvu, které pojede do Švédska, bude zejména v obranných řadách několik hráčů, kteří nás reprezentovali už před čtyřmi roky ve Švýcarsku (Stacho, Novák, Hledík, Pluskal, Kraus a možná i další). Stále však bude ještě problémem sestavit stoprocentní útočnou řadu. Ale rozhodně už není problémem nedostatek hráčů. Spíše naopak.

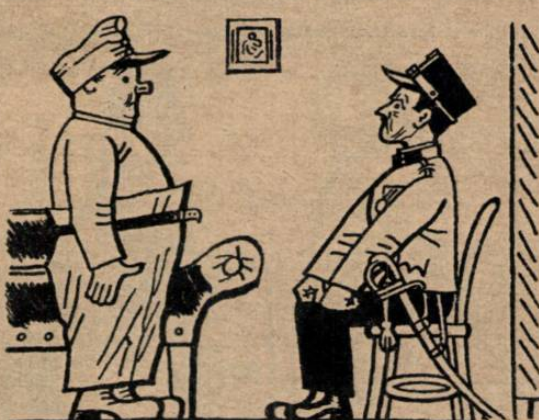
Českou uličku, o které se nám tak dobře četlo v knize Maxima Boryslawského, už neobnovíme. Ale můžeme a musíme obnovit slávu československé kopané. Jsme už na dobré cestě.

JOSEF PONDĚLÍK

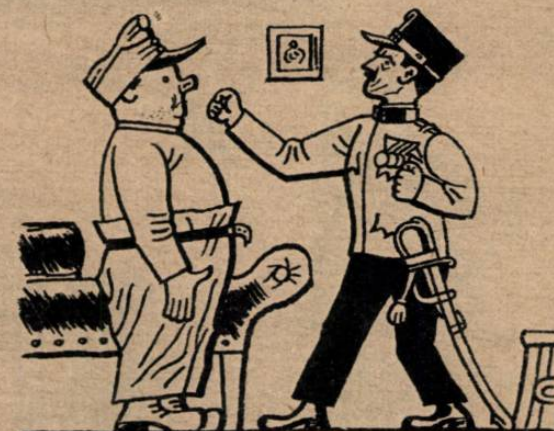
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

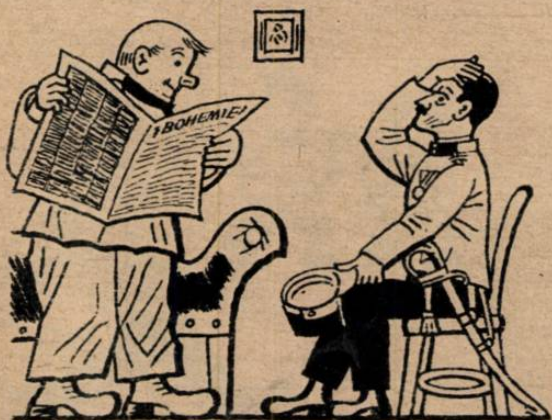
7. Švejk zatím měl doma přátelskou rozmluvu s ordonancí z kasáren. – „Císař pán musí být už z toho blbej,“ prohlásil Švejk, „von nikdy nebyl chytřej, ale tahle vojna ho jistě dorazí!“ – „Je blbej,“ řekla ordonanc určitě, „blbej jako poleno. Von snad ani neví, že je vojna. Může být, že se mu to stýdělí říct!“ – Konečně odsoudil Švejk Rakousko nadobro: „Taková pitomá monarchie nemá ani na světě být! Jak přijdu na frontu, tak se jim zdejchnu!“

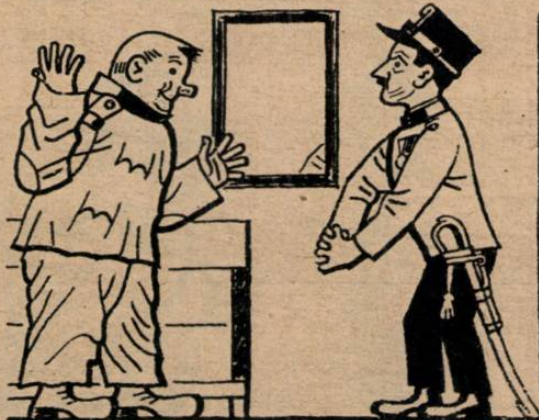
8. V tom přišel nadporučík Lukáš. Propustiv ordonanc, usedl na židli a vysílaje blesky na Švejka, přemýšlel, kdy má začít s masakrem. – „Napřed mu dám přes hubu, pak mu rozbiju nos, utrhnu uši a dál se už uvidí!“ – Švejk hledě dobrácky na nadporučíka, přerušil ticho slovy: „Poslušně hlásím, pane oberlajtnant, že jste přišel o kočku. Sežrala krém na boty a dovolila si chcičnout!“ – „Co s ním udělám,“ myslil si Lukáš, „když on má, pro Krista pána, takový pitomý výraz!“

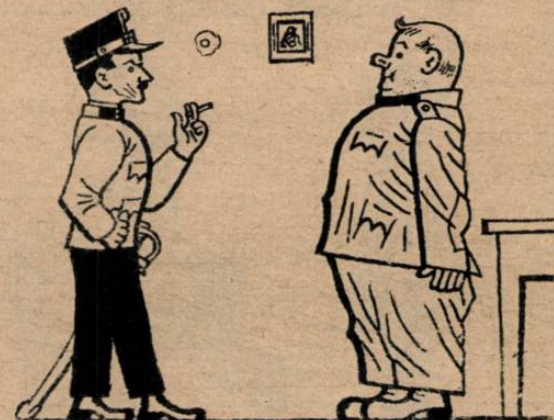
9. Náhle vyskočil, zamával nadporučík Švejkovi pěstí pod nosem a zařval: „Vy jste, Švejku, ukradl psa!“ – „Poslušně hlásím, pane oberlajtnant, že jste šel s Maxem odpoledne na procházku, tak jsem ho nemoh ukradnout. Ve Spálené ulici je nákej Kuneš...“ – „Švejku, himmellaudon, drže hubu! Buď jste takovej ničema, nebo jste velbloud. Proč jste mi vodil ukradeného psa?“ – „Abych vám udělal radost, pane oberlajtnant!“ – Nadporučík si opět usedl a zaupěl: „Proč mně bůh trestá takovýmhle hovadem!“

10. Nevěda ani proč, poslal Švejka pro „Bohemii“, aby si přečetl inserát o ukradeném psu. Švejk vrací se s novinami, celý zářil: „Je to tam, pane oberlajtnant! Pan obršt dává 100 korun vodměny. To je moc slušná vodměna. Vobyčejně se dává 50 korun. Nějakej Božetěch z Košíř...“ – „Jděte ležet, Švejku,“ poručil Lukáš, „vy jste s to blbnout až do rána!“ – Šel též spat. Uspnul však až k ránu, když ho probudil Švejk otázkou, kdy jej má vzbudit. – „Ven, dobytku!“ zaštěnal Lukáš, „to je něco strašného!“

11. Ráno řekl nadporučík Švejkovi: „Měl bych chuť vás poslat před polní soud, ale oni by vás osvobodili. Podívejte se na sebe do zrcadla! Není vám špatně nad vaším blbým výrazem? Líbíte se sám sobě?“ – „Poslušně hlásím, že se nelíbím. Jsem v tom zrcadle nákej takovej šišatej. Vono to není broušený sklo. U Staňka měli jednou vypouklý zrcadlo a kdo se do něj podíval, tak se mu chtělo vrhnout. Šel okolo pan místodržitel...“ – Nadporučík dál neposlouchal a odešel k raportu k panu plukovníkovi.

12. Když se vrátil, řekl Švejkovi významně: „Víte, Švejku, co je to maršbatalián?“ – „Poslušně hlásím, pane oberlajtnant, že maršbatalián je maršbačák! My to tak zkracujeme!“ – „Tak vám, Švejku, oznamuji, že pojede se mnou s maršbačákem, když máte rád takovou zkráceninu! Máte radost?“ – „Poslušně hlásím, pane oberlajtnant, že mám radost,“ odpověděl Švejk, „toto bude něco nádherného, když voba padneme spolu za císaře pána a jeho rodinu!“